

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžsk/27/2018
Identifikačné číslo spisu: 8017200214
Dátum vydania rozhodnutia: 26.06.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Viola Takáčová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:8017200214.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobcu: V. Z., narodený X. augusta XXXX, bytom v B. č. XX, proti žalovanému: Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny, Odbor peňažných príspevkov na kompenzáciu ŤZP a posudkových činností, so sídlom v Bratislave, Špitálska č. 8, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného z 13. februára 2017, Číslo: UPS/US6/SSVodPPKPC1/SOC/2017/3142, v konaní o kasačnej sťažnosti proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 8. novembra 2017, č. k. 6Sa/8/2017-36, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu z a m i e t a .

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

1. Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) napadnutým rozsudkom z 8. novembra 2017, č. k. 6Sa/8/2017-3, postupom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) zamietol ako nedôvodnú žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 13. februára 2017, Číslo: UPS/US6/SSVodPPKPC1/SOC/2017/3142, ktorým tento postupom podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Prešov z 29. novembra 2016, Číslo: PO2/OPPnKŤZPaPP/SOC/2016/62493-0018. Predmetným rozhodnutím prvostupňový správny orgán podľa § 27 ods. 1 a § 41 ods. 9 zákona č. 447/2008 Z.z. o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v rozhodnom znení (ďalej len „zákon č. 447/2008 Z.z.“) uložil žalobcovi povinnosť vrátiť peňažný príspevok na kúpu pomôcky - elektronickej čítacej lupy stolovej v sume 3.420 eur, ktorý bol žalobcovi poskytnutý rozhodnutím zo 16. februára 2016, Číslo: PO2/OPPnKŤZPaPP/SOC/2016/62493-0004.

2. Krajský súd zákonnosť preskúmaných rozhodnutí žalovaného správneho orgánu preskúmal v intenciách § 1, § 2 ods. 1, § 4, § 19 ods. 1 písm. b/, § 24 ods. 1, § 26 ods. 1 písm. a/, § 27 ods. 1, § 41 ods. 9, § 53 ods. 1 zákona č. 447/2008 Z.z., § 32 ods. 1, § 46 a § 47 Správneho poriadku a postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej v Tretej hlave Tretej časti SSP upravujúcej správnu žalobu v sociálnych veciach za primeraného použitia ustanovení o všeobecnej správnej žalobe podľa Prvej hlavy Tretej časti SSP a dospel k záveru o nedôvodnosti podanej žaloby.

3. Krajský súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že tak prvostupňový správny orgán ako aj žalovaný pri rozhodovaní vo veci postupovali v súlade s § 27 ods. 1 a § 41 ods. 9 zákona č. 447/2008 Z.z., ako aj v súlade s ustanoveniami Správneho poriadku. V konaní si zaobstarali všetky potrebné podklady pre rozhodnutie vo veci, teda úplne a presne zistili skutkový stav veci, na základe ktorého aj rozhodli. Žalobca nesporne ani na základe telefonickkej a písomnej výzvy prvostupňovému správneému orgánu nepreukázal, že v zákonom stanovenej lehote uvedenej v § 27 ods. 1 zákona č. 447/2008 Z.z. na kompenzáciu zakúpil pomôcku - elektronickú čítaciu lupu stolovú, na kúpu ktorej mu bol poskytnutý peňažný príspevok. Táto skutočnosť je nesporná aj zo samotného tvrdenia žalobcu v žalobe, kde konštatuje, že peňažný príspevok má odložený a oslovuje sponzorov na financovanie.

4. Vo vzťahu k námietkam žalobcu, v ktorých poukazoval na svoju sociálnu situáciu, a že je osobou v hmotnej núdzi, sa krajský súd stotožnil s tvrdením žalovaného, že rovnako aj prvostupňový správny orgán je inštitúciou na realizovanie zákona č. 447/2008 Z.z. a v tomto konaní o kúpu pomôcky na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia nie je v jeho kompetencii riešiť otázku hmotnej núdze žiadateľa. Príjem fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím skúma iba v súvislosti s určovaním výšky peňažného príspevku podľa § 26 ods. 2 zákona č. 447/2008 Z.z., podľa ktorého výška peňažného príspevku na kúpu pomôcky sa určí percentuálnou sadzbou v závislosti od ceny pomôcky a príjmu fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím. Z obsahu žiadosti o poskytnutie peňažného príspevku je nesporné, že žalobca v čase podávania žiadosti bol ženatý a mal dve nezaopatrované deti navštevujúce základnú a vysokú školu. Pri určovaní výšky peňažného príspevku bol zohľadňovaný jednak príjem žalobcu ako aj jeho manželky, teda dôchodok, ktorý poberá žalobca v sume 250 eur, nebol jediným jeho zdrojom príjmu pri posudzovaní výšky peňažného príspevku tak, ako to uvádza žalobca. Krajský súd poukázal tiež na skutočnosť, že u žalobcu bola finančná situácia zohľadnená práve priznaním príspevku vo výške 95% ceny pomôcky.

5. K námietke žalobcu, že správne orgány nezohľadnili pri rozhodovaní Dohovor OSN o právach osôb so zdravotným postihnutím (ďalej len „Dohovor OSN“), krajský súd uviedol, že s príslušným Dohovorom OSN vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky uznesením č. 2048 z 9. marca 2010 a rozhodla, že ide o medzinárodnú zmluvu, ktorá má podľa Článku 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky prednosť pred zákonmi. Pre Slovenskú republiku nadobudol platnosť dňa 25. júna 2010 podľa oznámenia Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky č. 317 zverejnené v Zbierke zákonov č. 317/2010. Teda je nesporné, že Dohovor OSN schválený Valným zhromaždením OSN je súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky. Podľa Článku 1 tohto Dohovoru OSN jeho účelom je to, aby sa dosiahlo, aby krajiny, ktoré ho schvália, budú zabezpečovať uplatňovanie, podporu a ochranu všetkých ľudských práv, všetkých ľudí s postihnutím, rešpektovanie dôstojnosti ľudí s postihnutím. Medzi ľudí s postihnutím patria aj ľudia, ktorí majú dlhodobý zhoršený stav, napr. telesne, mentálne, intelektuálne a tak sa nemôžu zapojiť do spoločnosti z rôznych takých príčin, ako sú názory, jazyk, schodišťa a zákony, ktoré bránia ľuďom s postihnutím začleniť sa do spoločnosti. V Článku 4 tohto Dohovoru OSN označenom ako všeobecné povinnosti krajiny sľubujú, že zabezpečia, aby všetky ľudské práva platili pre všetkých ľudí a bez diskriminácie na základe postihnutia, a aby splnili okrem iného sľub robiť všetko potrebné, aby zabezpečili, aby práva z tohto Dohovoru OSN budú začlenené do zákonov, politiky a praxe v ich krajine. S poukázaním na tieto základné články Dohovoru OSN krajský súd uviedol, že práve zákon č. 447/2008 Z.z. je tým zákonom, ktorý má za cieľ podporovať sociálne začlenenie fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím do spoločnosti za jej aktívnej účasti pri zachovaní jej ľudskej dôstojnosti a podmienok v oblastiach ustanovených týmto zákonom. Výkonateľom tohto zákona je žalovaný ako aj prvostupňový správny orgán. Krajský súd sa stotožnil s tvrdením žalovaného, že v

danom prípade neboli porušené ľudské práva a slobody žalobcu ani zásady rovnakého zaobchádzania, a že tento zákon o peňažných príspevkoch na kompenzáciu nenapĺňa kategóriu nepriamej diskriminácie, pretože neznevýhodňuje žiadnu osobu v porovnaní s inou osobou a vzťahuje sa na všetky fyzické osoby bez rozdielu (§ 4 zákona). Žalobca v žalobe ani v odvolaniach proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu nešpecifikoval konkrétne, ktorý článok, v ktorej oblasti Dohovoru OSN bol podľa jeho názoru porušený rozhodnutím orgánu verejnej správy, a v čom bol diskriminačný týmto rozhodnutím a zákonom.

6. Vzhľadom na to, že správne orgány pri rozhodovaní vo veci zistili úplne a presne skutkový stav veci, zaobstarali si všetky potrebné podklady pre rozhodnutie, rozhodli vo veci v súlade so zákonom a zároveň rozhodnutie žalovaného spĺňa všetky podstatné náležitosti uvedené v § 46 a § 47 Správneho poriadku, je z neho zrejmé, čo tvorilo podklad pre rozhodnutie, aký skutkový stav bol v konaní zistený, ďalej je z neho zrejmé, ako vec právne správny orgán posúdil a ako sa vyrovnal s námietkami žalobcu ako účastníka konania, krajský súd žalobu ako nedôvodnú podľa § 190 SSP zamietol.

7. O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 167 ods. 1 a § 168 SSP tak, že účastníkom právo na náhradu trov konania nepriznal, nakoľko žalobca v konaní nedosiahol úspech a vo vzťahu k žalovanému nezistil dôvody, pre ktoré by bolo spravodlivé požadovať po žalobcovi, aby nahradil žalovanému dôvodne vynaložené trovy konania.

II.

8. Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť.

9. Namietal, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP) a podanie bolo nezákonne odmietnuté (§ 440 ods. 1 písm. j/ SSP).

10. Uviedol, že žalovaný správny orgán patrí do štruktúry štátneho orgánu verejnej moci a spolu s nadriadeným Ministerstvom práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky je ich úlohou nielen realizácia chránených práv a povinností - výkon verejnej moci v oblasti sociálnych služieb, ale aj predkladanie a navrhovanie takej legislatívy, ktorá by občanom pomáhala a nie pôsobila iba ako formálne opatrenie s obmedzujúcimi možnosťami. Namietal, že správnym orgánom bol dotlačený na spolufinancovanie vo výške 100% mesačného príjmu (invalidného dôchodku), a to len z toho dôvodu, aby štát mohol preukazovať, že sa stará o túto ohrozenú skupinu osôb, a že je to len ich vinou, ak nedôjde k realizácii ich práv mať k dispozícii kompenzačnú pomôcku. Poukázal na dodržiavanie zásady rovnakého zaobchádzania upravenú v antidiskriminačnom zákone, ďalej na Článok 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické, či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie, pričom pojem „iné postavenie“ znamená aj zdravotné postihnutie. Ďalej poukázal na Článok 7 ods. 4 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, podmienky ratifikácie medzinárodných zmlúv, nesúlad medzi vnútroštátnou a medzinárodno-právnou záväznosťou medzinárodnej zmluvy s odkazom na § 3 ods. 3 a § 10 ods. 3 zákona č. 1/1993 Z.z. o Zbierke zákonov Slovenskej republiky. Tiež s poukazom na § 139 ods. 2 SSP konštatoval, že v odôvodnení rozsudku uvedie správny súd stručný priebeh administratívneho konania, stručné zhrnutie napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie argumentov žalobcu a vyjadrenia žalovaného, prípadne ďalších účastníkov, osôb zúčastnených na konaní a zainteresovanej verejnosti, posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Ak správny súd zruší rozhodnutie orgánu verejnej správy a vráti mu vec na ďalšie konanie, je povinný v odôvodnení rozsudku uviesť aj to, ako má orgán verejnej správy vo veci ďalej postupovať. Správny súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. V ďalšej časti žalobca uvádzal, že jedným zo základných princípov slovenského právneho poriadku je hierarchia právnych noriem, čo neznamená iba logickú nadradenosť / podriadenosť noriem, ale súvisí s celou problematikou legitímnej autority, zahŕňa aj kategorický imperatív, že právny predpis môže vydať výlučne orgán na to zákonom oprávnený, v medziach zákona a svojej vlastnej normotvornej právomoci.

Právne predpisy sa triedia podľa tzv. právnej sily, ktorá sa vzťahuje na vlastnosti právnych predpisov, na základe ktorých je jeden právny predpis podriadený druhému. Predpis nižšej právnej sily nesmie odporovať predpisu vyššej právnej sily. Dohovor OSN v Článku 9 hovorí o prístupnosti k informačným technológiám a k odstráneniu bariér a vylučuje akúkoľvek subjektívnu zodpovednosť, alebo povinnosť fyzickej osoby so zdravotným postihnutím pri realizácii ich práv. Z uvedeného vyplýva, že krajský súd nedostatočne posúdil a odôvodnil podľa § 139 ods. 2 SSP aplikáciu § 41 ods. 9 zákona č. 447/2008 Z.z., podstatné argumenty žalobcu, že jeho mesačný príjem - invalidný dôchodok vo výške 250,50 eur je dávkou sociálneho poistenia, avšak hlboko pod hranicou životného minima, pre štvorčlennú rodinu sú prvoradá mesačné náklady na život, ako sú nájom, strava, ošatenie, lieky, atď.

11. Vzhľadom na to, že krajský súd nepostupoval v zmysle Dohovoru OSN a antidiskriminačného zákona, navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

III.

12. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti žalobcu vyjadril podaním zo 16. februára 2018 považujúc napadnuté rozhodnutie žalovaného za vecne správne a vydané v súlade so zákonom č. 447/2008 Z.z. V celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením rozsudku krajského súdu a navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

IV.

13. Vyjadrenie žalovaného ku kasačnej sťažnosti bolo žalobcovi doručené dňa 28. februára 2018 na vedomie.

V.

14. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd kasačný (§ 11 písm. g/ SSP) preskúmal kasačnú sťažnosť postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP a po jej preskúmaní dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná a je potrebné ju zamietnuť.

15. Podľa § 2 ods. 1 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

16. Podľa § 2 ods. 2 SSP, každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

17. Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

18. Podľa § 6 ods. 2 písm. c/ SSP, správne súdy rozhodujú v konaniach o správnych žalobách v sociálnych veciach;

19. Podľa § 199 ods. 1 písm. d/ SSP, sociálnymi vecami sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny;

20. Predmetom kasačného konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd zamietol ako nedôvodnú žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 13. februára 2017, Číslo: UPS/US6/SSVOdPPKPC1/SOC/2017/3142, ktorým tento postupom podľa § 59

ods. 2 Správneho poriadku zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Prešov z 29. novembra 2016, Číslo: PO2/OPPnKŤZPaPP/SOC/2016/62493-0018. Predmetným rozhodnutím prvostupňový správny orgán podľa § 27 ods. 1 a § 41 ods. 9 zákona č. 447/2008 Z.z. uložil žalobcovi povinnosť vrátiť peňažný príspevok na kúpu pomôcky - elektronickej čítacej lupy stolovej v sume 3.420 eur, ktorý bol žalobcovi poskytnutý rozhodnutím zo 16. februára 2016, Číslo: PO2/OPPnKŤZPaPP/SOC/2016/62493-0004.

21. Cieľom Dohovoru OSN je presadzovať, chrániť a zabezpečovať plné a rovnaké využívanie všetkých ľudských práv a základných slobôd všetkými osobami so zdravotným postihnutím a podporovať úctu k ich prirodzenej dôstojnosti (Článok 1)

22. Podľa Článku 2 Dohovoru OSN, diskriminácia „diskriminácia na základe zdravotného postihnutia“ je každé robenie rozdielov, vylúčenie alebo obmedzenie na základe zdravotného postihnutia, ktorých cieľom alebo účinkom je narušiť alebo znemožniť uznávanie, využívanie alebo uplatňovanie všetkých ľudských práv a základných slobôd v politickej, hospodárskej, sociálnej, kultúrnej, občianskej alebo inej oblasti na rovnakom základe s ostatnými; zahŕňa všetky formy diskriminácie vrátane odmietnutia primeraných úprav;

23. Podľa Článku 4 ods. 1 písm. a/, b/, d/ a e/ Dohovoru OSN, zmluvné strany sa zaväzujú zabezpečiť a podporovať plné uplatňovanie všetkých ľudských práv a základných slobôd pre všetky osoby so zdravotným postihnutím bez akéhokoľvek diskriminovania na základe zdravotného postihnutia. Na tento účel sa zmluvné strany zaväzujú prijať všetky príslušné legislatívne, správne a iné opatrenia na uplatňovanie práv uznávaných v tomto dohovore; prijať všetky príslušné opatrenia vrátane zákonodarstva na úpravu alebo zrušenie existujúcich zákonov, predpisov, zvykov a praktík, ktoré predstavujú diskrimináciu osôb so zdravotným postihnutím; zohľadniť ochranu a podporu ľudských práv osôb so zdravotným postihnutím v každej politike a v každom programe; zdržať sa akéhokoľvek konania alebo praktík, ktoré sú v rozpore s týmto dohovorom, a zabezpečiť, aby verejné orgány a inštitúcie konali v súlade s týmto dohovorom; prijať všetky primerané opatrenia na odstránenie diskriminácie na základe zdravotného postihnutia zo strany akejkoľvek osoby, organizácie alebo súkromného podniku;

24. Podľa Článku 4 ods. 2 Dohovoru OSN, pokiaľ ide o hospodárske, sociálne a kultúrne práva, každý štát, ktorý je zmluvnou stranou tohto dohovoru sa zaväzuje prijať opatrenia v maximálnom rozsahu svojich prostriedkov a v prípade potreby aj v rámci medzinárodnej spolupráce s cieľom postupne dosiahnuť plnú realizáciu týchto práv bez toho, aby to malo vplyv na záväzky obsiahnuté v tomto dohovore, ktoré sú v súlade s medzinárodným právom bezprostredne uplatniteľné.

25. Podľa Článku 5 ods. 1 Dohovoru OSN, zmluvné strany uznávajú, že všetky osoby sú si rovné pred zákonom a podľa zákona a majú nárok na rovnakú ochranu a na rovnaký úžitok zo zákona bez akejkoľvek diskriminácie.

26. Podľa Článku 28 ods. 1 Dohovoru OSN, zmluvné strany uznávajú právo osôb so zdravotným postihnutím na primeranú životnú úroveň pre ne aj pre ich rodiny vrátane dostatočnej výživy, oblečenia a ubytovania a na ustavičné zlepšovanie životných podmienok a podniknú príslušné kroky, ktorými zaručia a presadia uplatňovanie tohto práva bez diskriminácie na základe zdravotného postihnutia.

27. Podľa Článku 28 ods. 2 písm. a/ - e/ Dohovoru OSN, zmluvné strany uznávajú právo osôb so zdravotným postihnutím na sociálnu ochranu a na využívanie tohto práva bez diskriminácie na základe zdravotného postihnutia a podniknú príslušné kroky, ktorými zaručia a presadia uplatňovanie tohto práva vrátane týchto opatrení s cieľom zabezpečiť osobám so zdravotným postihnutím rovnaký prístup k službám zásobovania obyvateľstva čistou vodou a zabezpečiť im prístup k vhodným a cenovo dostupným službám, pomôckam a k iným formám pomoci pre potreby súvisiace so zdravotným postihnutím; zabezpečiť osobám so zdravotným postihnutím, najmä ženám a dievčatám so zdravotným

postihnutím a starším osobám so zdravotným postihnutím, prístup k programom sociálnej ochrany a k programom znižovania chudoby; zabezpečiť osobám so zdravotným postihnutím a ich rodinám, ktoré žijú v chudobe, prístup k pomoci od štátu s úhradou výdavkov súvisiacich so zdravotným postihnutím vrátane vhodného vzdelávania, poradenstva, finančnej pomoci a odľahčovacích služieb; zabezpečiť osobám so zdravotným postihnutím prístup k programom verejnej bytovej výstavby; zabezpečiť osobám so zdravotným postihnutím rovnaký prístup k dávkam a programom dôchodkového zabezpečenia.

28. Podľa Článku 1 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, Slovenská republika uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná, a svoje ďalšie medzinárodné záväzky.

29. Podľa Článku 39 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, občania majú právo na primerané hmotné zabezpečenie v starobe a pri nespôsobilosti na prácu, ako aj pri strate živiteľa.

30. Podľa Článku 39 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, každý, kto je v hmotnej núdzi, má právo na takú pomoc, ktorá je nevyhnutná na zabezpečenie základných životných podmienok.

31. Podľa Článku 39 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, podrobnosti o právach podľa odsekov 1 a 2 ustanoví zákon.

32. Podľa Článku 51 Ústavy Slovenskej republiky, domáhať sa práv uvedených v čl. 35, 36, 37 ods. 4, čl. 38 až 42 a čl. 44 až 46 tejto ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

33. Zákon č. 447/2008 Z.z. upravuje právne vzťahy pri poskytovaní peňažných príspevkov na kompenzáciu sociálnych dôsledkov ťažkého zdravotného postihnutia, právne vzťahy pri vyhotovení preukazu fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím, vyhotovení preukazu fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím so sprievodcom (ďalej len "preukaz"), parkovacieho preukazu pre fyzickú osobu so zdravotným postihnutím (ďalej len "parkovací preukaz") a právne vzťahy na účely posudzovania potreby osobitnej starostlivosti poskytovanej podľa osobitného predpisu. 1) (§ 1 ods. 1)

34. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 447/2008 Z.z., cieľom úpravy právnych vzťahov uvedených v odseku 1 je podpora sociálneho začlenenia fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím do spoločnosti za jej aktívnej účasti pri zachovaní jej ľudskej dôstojnosti za podmienok a v oblastiach ustanovených týmto zákonom.

35. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 447/2008 Z.z., kompenzácia sociálneho dôsledku ťažkého zdravotného postihnutia (ďalej len "kompenzácia") je zmiernenie alebo prekonanie sociálneho dôsledku ťažkého zdravotného postihnutia poskytovaním peňažných príspevkov na kompenzáciu podľa tohto zákona alebo poskytovaním sociálnych služieb podľa osobitného predpisu. 1a) Za kompenzáciu sa na účely tohto zákona považuje aj osobitná starostlivosť podľa osobitného predpisu. 1)

36. Podľa § 2 ods. 2 zákona č. 447/2008 Z.z., sociálny dôsledok ťažkého zdravotného postihnutia je znevýhodnenie, ktoré má fyzická osoba z dôvodu jej ťažkého zdravotného postihnutia v porovnaní s fyzickou osobou bez zdravotného postihnutia rovnakého veku, pohlavia a za rovnakých podmienok a ktoré nie je schopná z dôvodu ťažkého zdravotného postihnutia prekonať sama.

37. Podľa § 24 ods. 1 zákona č. 447/2008 Z.z., fyzickej osobe s ťažkým zdravotným postihnutím, ktorá je podľa komplexného posudku vypracovaného podľa § 15 ods. 1 odkázaná na pomôcku, možno poskytnúť peňažný príspevok na kúpu pomôcky, peňažný príspevok na výcvik používania pomôcky a peňažný príspevok na úpravu pomôcky.

38. Podľa § 26 ods. 2 zákona č. 447/2008 Z.z., výška peňažného príspevku na kúpu pomôcky, výška peňažného príspevku na výcvik používania pomôcky a výška peňažného príspevku na úpravu pomôcky

sa určí percentuálnou sadzbou v závislosti od ceny pomôcky a príjmu fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím uvedených v prílohách č. 10 a 11, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri určení výšky peňažného príspevku na kúpu pomôcky sa zohľadňuje cena pomôcky, najviac v sume ustanovenej v zozname pomôcok.

39. V zmysle prílohy č. 10, výška peňažného príspevku na kúpu pomôcky bola určená percentuálnou sadzbou v závislosti od ceny pomôcky a príjmu fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím, t. j. vo výške 95% z ceny pomôcky.

40. Podľa § 27 ods. 1 zákona č. 447/2008 Z.z., fyzická osoba s ťažkým zdravotným postihnutím je povinná kúpiť si pomôcku, na ktorej kúpu jej bol poskytnutý peňažný príspevok, dať si upraviť pomôcku, na ktorej úpravu jej bol poskytnutý peňažný príspevok, alebo absolvovať výcvik, na ktorý bol poskytnutý peňažný príspevok do troch mesiacov odo dňa poskytnutia tohto peňažného príspevku, najneskôr do šiestich mesiacov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia o priznaní tohto peňažného príspevku, ak pomôcku nemožno kúpiť, upraviť alebo nemožno absolvovať výcvik používania pomôcky z dôvodov na strane osoby, ktorej predmetom činnosti je výroba pomôcky, predaj pomôcky, distribúcia pomôcky, úprava pomôcky alebo výcvik používania pomôcky.

41. Podľa § 41 ods. 9 zákona č. 447/2008 Z.z., ak fyzická osoba s ťažkým zdravotným postihnutím nepoužila peňažný príspevok na kompenzáciu na účel, na ktorý jej bol poskytnutý, v lehote ustanovenej týmto zákonom, je povinná vrátiť tento peňažný príspevok do ôsmich dní od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, ktorým jej bola uložená povinnosť peňažný príspevok vrátiť.

42. Najvyšší súd z obsahu súdneho ako aj pripojeného administratívneho spisu žalovaného mal preukázané, že žalobca žiadosťou z 30. novembra 2015 na predpísanom tlačive požiadal o poskytnutie peňažného príspevku na kúpu pomôcky - elektronickú čítaciu lupu stolovú. Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Prešov rozhodnutím zo 16. februára 2016, Číslo: PO2/OPPnKŤZPaPP/SOC/2016/62493-0004 postupom podľa § 24 ods. 1, 4 a § 26 ods. 2 zákona č. 447/2008 Z.z., prílohy č. 10 menovaného zákona, podľa opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky č. 7/2009 Z.z., ktorým sa ustanovuje zoznam pomôcok a maximálne zohľadňované sumy z ceny pomôcok ako aj zákona č. 601/2003 Z.z. o životnom minime a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov vyhovel žiadosti žalobcu a priznal mu peňažný príspevok na kúpu pomôcky - elektronickej čítacej lupy stolovej vo výške 3.420 eur. Predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 19. februára 2016 (žalobca sa vzdal práva podať proti uvedenému rozhodnutiu odvolanie). Peňažný príspevok bol žalobcovi vyplatený dňa 15. marca 2016. Dňa 20. júna 2016 bol príslušným úradom práce spísaný úradný záznam, z ktorého vyplýva, že žalobca si pomôcku - elektronickú čítaciu lupu stolovú nezakúpil, cit.: „ (...) pretože zháňa financie na doplatok, pokúsi sa zakúpiť si pomôcku do konca júla 2016.“ Úrad práce následne listom z 28. júla 2016, č. PO2/OPPnKŤZPaPP/SOC/2016/62493, z.č.2016/338525 vyzval žalobcu, aby tento v lehote 8 dní od prevzatia výzvy doložil doklad o kúpe predmetnej pomôcky. Zároveň bol poučený o následku jeho nedoloženia spočívajúcom v uložení povinnosti vrátiť peňažný príspevok na kúpu pomôcky. Nakoľko žalobca na uvedenú výzvu nereagoval, úrad práce rozhodnutím z 18. augusta 2016, Číslo: PO2/OPPnKŤZPaPP/SOC/2016/62493-0007, uložil žalobcovi povinnosť vrátiť peňažný príspevok na kúpu pomôcky v sume 3.420 eur do 8 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia na účet úradu práce. Na odvolanie žalobcu odvolací správny orgán rozhodnutím z 13. októbra 2016, Číslo: UPS/US6/SSVOdPPKPC1/SOC/2016/11274, zrušil rozhodnutie úradu práce z 18. augusta 2016 a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu nedostatočného odôvodnenia. Úrad práce ako prvostupňový správny orgán viazaný právnym názorom inštančne nadriadeného správneho orgánu vydal dňa 29. novembra 2016 pod číslom PO2/OPPnKŤZPaPP/SOC/2016/62493-0018 nové rozhodnutie, ktorým opätovne uložil žalobcovi povinnosť vrátiť peňažný príspevok na kúpu pomôcky v sume 3.420 eur. Na odvolanie žalobcu, žalovaný správny orgán tu preskúmaným rozhodnutím odvolanie žalobcu zamietol a napadnuté prvostupňové správne rozhodnutie potvrdil.

43. Zásadné pochybenie správnych orgánov prvého a druhého stupňa videl žalobca v aplikácii

príslušných a na vec sa vzťahujúcich ustanovení zákona č. 447/2008 Z.z. v konaní a rozhodovaní o jeho povinnosti vrátiť peňažný príspevok na kúpu pomôcky - elektronickej čítacej lupy stolovej v sume 3.420 eur, nakoľko bol presvedčený, že tieto ustanovenia sú v priamom rozpore s Dohovorom OSN.

44. Na úvod najvyšší súd uvádza, že systém sociálneho zabezpečenia v Slovenskej republike je založený na troch pilieroch, ktorými sú poisťovací systém, systém štátnej sociálnej podpory a systém sociálnej pomoci. Poisťovací systém je príspevkovým systémom viazucim sa na výkon economickej činnosti umožňujúcej fyzickej osobe byť poistencom, a teda aj plniť si povinnosti súvisiace s odvodovými povinnosťami pre prípad vzniku sociálnej udalosti, v dôsledku ktorej dochádza k strate výkonu zárobkovej činnosti. Účastník poistného vzťahu teda nárok na dávku za predpokladu, že si platí poistné (prípadne za neho platí poistné štát - napríklad poistné na starobné poistenie). V tomto systéme sa uplatňuje predovšetkým princíp zásluhovosti. Systém štátnej sociálnej podpory je systém, v rámci ktorého, ak nastane určitá a štátom uznaná sociálna situácia sa poskytnú štátne dávky. Na rozdiel od poisťovacieho systému sa nevyžaduje plnenie odvodovej povinnosti, nárok na tento typ dávky nie je podmienený účasťou na sociálno-poisťovacích právnych vzťahoch a ani príjmovými pomermi oprávnených osôb; platí zásada rovnakého zabezpečenia pre všetkých. Systém sociálnej pomoci vychádza predovšetkým z príjmových pomerov, ide o tzv. testované dávky poskytované tým osobám, ktoré to vzhľadom na svoju sociálnu a ekonomickú situáciu reálne potrebujú. Účel tohto systému spočíva v sociálnej pomoci a to tak, aby príjemcu tejto pomoci a jeho spoločenské prostredie čo možno najviac podnecovali k aktívnemu riešeniu nepriaznivej tak sociálnej ako aj materiálnej situácie. V tomto type systému sa uplatňuje princíp subsidiarity, čo znamená, že sociálna pomoc sa poskytne iba tomu, kto si nevie pomôcť sám alebo nedostáva potrebnú pomoc z inej strany. Zároveň dotvára systém náhradných zdrojov a je založená na preukázaní nielen jej opodstatnenosti (potrebnosti), ale zároveň aj na preukázaní chýbajúcej schopnosti zabezpečiť sa vlastným pričinením. Sociálna pomoc je financovaná zo štátneho rozpočtu pre osoby so zdravotným postihnutím a osoby v hmotnej núdzi na základe životného minima, ktoré je upravené v zákone č. 601/2003 Z.z. o životnom minime a o zmene a doplnení niektorých zákonov. V tomto prípade životné minimum ako spoločensky uznaná hranica príjmov fyzickej osoby predstavuje kľúčový pojem, od ktorého sa odvodzuje určovanie hmotnej núdze ako aj poskytovanie dávky a príspevkov podľa zákona č. 417/2013 Z.z. o pomoci v hmotnej núdzi a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ale predovšetkým aj výška peňažných príspevkov podľa zákona č. 447/2008 Z.z.

45. Z hľadiska ústavného možno subsumovať danú problematiku pod kategóriu základných práv a slobôd druhej kategórie, ktoré sú z hľadiska slovenského ústavného práva zaradené v Piatom oddiele, Druhej hlavy Ústavy Slovenskej republiky a nazvanom Hospodárske, sociálne a kultúrne práva, ktoré vyžadujú skôr intervenciu štátu než jeho zdržanie sa (oproti základným právam a slobodám generácie prvej), a to za účelom zabezpečenia (v kontexte prejednávaneho prípadu) predovšetkým materiálnej stránky jednotlivca. V porovnaní s prvou generáciou ľudských práv konkrétna podoba a podmienky uplatnenia práv druhej generácie podliehajú podstatne širšej miere uváženia zákonodarcu v závislosti od economickej situácie štátu, či aktuálnej hospodárskej, sociálnej alebo kultúrnej politiky. Uvedené sa potom zásadne prejavuje v obsahu a v rozsahu týchto práv. Z vyššie citovaného Článku 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva, že domáhať sa práv uvedených v čl. 35, 36, 37 ods. 4, čl. 38 až 42 a čl. 44 až 46 tejto ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú. V kontexte s Článkom 39 Ústavy Slovenskej republiky podľa ktorého občania majú právo na primerané hmotné zabezpečenie v starobe a pri nespôsobilosti na prácu, ako aj pri strate živiteľa (ods. 1) a tiež, že každý, kto je v hmotnej núdzi, má právo na takú pomoc, ktorá je nevyhnutná na zabezpečenie základných životných podmienok (ods. 2) Ústava Slovenskej republiky splnomocnila zákonodarcu, aby zákonom (zákonmi) bližšie upravil samotnú realizáciu týchto ústavných práv. Týmito zákonmi sú najmä Zákonník práce (zákon č. 311/2001 Z.z.), zákon č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, zákon č. 43/2004 Z.z. o starobnom dôchodkovom sporení, zákon č. 650/2004 Z.z. o doplnkovom dôchodkovom sporení, zákon č. 580/2004 Z.z. o zdravotnom poistení, zákon č. 577/2004 Z.z. o rozsahu zdravotnej starostlivosti uhrádzanej na základe verejného zdravotného poistenia a o úhradách za služby súvisiace s poskytovaním zdravotnej starostlivosti, zákon č. 417/2013 Z.z. o pomoci v hmotnej núdzi, zákon č. 448/2008 Z.z. o sociálnych službách, zákon č. 601/2003 Z.z. o životnom minime, zákony upravujúce

príspevky (štátu) na podporu starostlivosti a výchovy dieťaťa v (náhradnej) rodine. Vzhľadom na uvedené, možno konštatovať, že esenciálny obsah sociálnych práv nie je zaručený ústavou, ale zákonom, t. j. zákonná právna úprava ustanovuje obsah a rozsah práva jednotlivca na sociálne zabezpečenie a zaručuje aj jeho uplatnenie.

46. Medzi tieto zákony je nutné zaradiť aj tu aplikovaný zákon č. 447/2008 Z.z., cieľom ktorého je podpora sociálneho začlenenia fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím do spoločnosti za jej aktívnej účasti pri zachovaní jej ľudskej dôstojnosti za podmienok a v oblastiach ustanovených týmto zákonom. Postupom a pravidlami plynúcimi z tohto zákona sa predovšetkým kompenzujú sociálne dôsledky ťažkého zdravotného postihnutia, teda zmierňujú sa sociálne dôsledky ťažkého zdravotného postihnutia formou poskytovania peňažných príspevkov na kompenzáciu podľa tohto zákona alebo poskytovaním sociálnych služieb podľa osobitného predpisu (zákon č. 305/2005 Z.z. o sociálnoprávnej ochrane detí a o sociálnej kuratele a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov) s tým, že za sociálny dôsledok ťažkého zdravotného postihnutia je nutné v zmysle platnej legislatívy považovať znevýhodnenie, ktoré má fyzická osoba z dôvodu jej ťažkého zdravotného postihnutia v porovnaní s fyzickou osobou bez zdravotného postihnutia rovnakého veku, pohlavia a za rovnakých podmienok a ktoré nie je schopná z dôvodu ťažkého zdravotného postihnutia prekonať sama.

47. Zákon č. 447/2008 Z.z. upravujúci tzv. testované dávky (kam teda patrí aj peňažný príspevok na kúpu pomôcky) okrem splnenia zákonnej podmienky odkázanosti na pomôcku (§ 14 ods. 5 zákona), pre splnenie ktorej je relevantným lekárske posudok, okrem tohto (zdravotného hľadiska) stanovil aj ďalší limit - nastavenie stropu (výšky) do akého je štát schopný prefinancovať sumu pomôcky s tým, že výška peňažného príspevku na kúpu pomôcky sa určí percentuálnou sadzbou v závislosti od ceny pomôcky a príjmu fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím uvedených v prílohách č. 10 a 11, ak tento zákon neustanovuje inak, pričom pri určení výšky peňažného príspevku na kúpu pomôcky sa zohľadňuje cena pomôcky, najviac v sume ustanovenej v opatrení Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky č. 7/2009 Z.z., ktorým sa ustanovuje zoznam pomôcok a maximálne zohľadňované sumy z ceny pomôcok. V zmysle tohto zoznamu maximálne zohľadňovaná suma z ceny pomôcky je v prípade elektronickej čítacej lupy stolovej 3.983,27 eur za jednu pomôcku. Z obsahu administratívneho spisu žalovaného vyplýva, že žalobca dňa 15. februára 2016 doručil úradu práce predfaktúru z 10. februára 2016, č. 017/2016/KE, na elektronicke čítacie lupy stolové na sumu 3.600 eur. Vzhľadom na to, že žalobca požiadal o priznanie peňažného príspevku v novembri 2015, v zmysle § 18 ods. 8 zákona č. 447/2008 Z.z., príjem na účely poskytnutia peňažného príspevku sa zisťoval ako priemerný mesačný príjem za kalendárny rok, ktorý predchádzal kalendárnemu roku, v ktorom žalobca o peňažný príspevok požiadal, teda v tomto prípade za rok 2014. Podľa výpočtového listu založeného v administratívnom spise najvyšší súd zistil, že v rozhodnom období (rok 2014) bol priemerný mesačný príjem stanovený na sumu 143,79 eur, čo predstavuje sumu do 1-násobku sumy životného minima (198,09 eur ku dňu rozhodovania úradu práce - 2/2016). Vzhľadom na takto úradom práce zistené skutočnosti, úrad práce viazaný zákonom č. 447/2008 Z.z. vrátane jeho príloh, priznal žalobcovi peňažný príspevok na kúpu pomôcky vo výške 3.420 eur, t.j. vo výške 95% zo zohľadňovanej ceny pomôcky, nakoľko príjem žalobcu vrátane spoluposudzovaných osôb v roku 2014 bol v zmysle prílohy č. 10 do dvojnásobku sumy životného minima pre jednu plnoletú fyzickú osobu. Žalobca žiadnym spôsobom nerozporoval spôsob výpočtu priemerného mesačného príjmu na účely konania o peňažnom príspevku na kúpu pomôcky, nerozporoval ani výšku priznaného peňažného príspevku. Možno teda dôvodne predpokladať, že žalobca túto skutočnosť akceptoval a rovnako akceptoval aj tú skutočnosť, že zvyšnú sumu bude musieť doplatiť z vlastných prostriedkov. Uvedené podporuje aj to, že žalobca rozhodnutie z 16. februára 2016, Číslo: PO2/OPPnKŤZPaPP/SOC/2016/62493-0004, o priznaní peňažného príspevku na kúpu pomôcky nenapadol odvolaním, dokonca sa odvolania vzdal.

48. K namietanej diskriminácii najvyšší súd uvádza, že zákonodarca v zákone č. 447/2008 Z.z. upravil právne vzťahy pri poskytovaní peňažných príspevkov na kompenzáciu sociálnych dôsledkov ťažkého zdravotného postihnutia, právne vzťahy pri vyhotovení preukazu fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím, vyhotovení preukazu fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím so sprievodcom, parkovacieho preukazu pre fyzickú osobu so zdravotným postihnutím a právne vzťahy na účely

posudzovania potreby osobitnej starostlivosti poskytovanej podľa osobitného predpisu (zákon č. 305/2005 Z.z. o sociálnoprávnej ochrane detí a o sociálnej kuratele a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov). Zákon sa vzťahuje na ochranu fyzických osôb s ťažkým zdravotným postihnutím s tým, že hlavný cieľ spočíva v podpore ich sociálneho začlenenia do spoločnosti za súčasne ich aktívnej účasti pri zachovaní ľudskej dôstojnosti za podmienok a v oblastiach ustanovených týmto zákonom. Z obsahu jeho právnej úpravy jednoznačne vyplýva, že práva ustanovené týmto zákonom sa zaručujú rovnako každému v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania ustanovenou osobitným predpisom; týmto zákonom je zákon č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon), ktorý v odseku 2 ods. 1 upravuje, že dodržiavanie zásady rovnakého zaobchádzania spočíva v zákaze diskriminácie z dôvodu pohlavia, náboženského vyznania alebo viery, rasy, príslušnosti k národnosti alebo etnickej skupine, zdravotného postihnutia, veku, sexuálnej orientácie, manželského stavu a rodinného stavu, farby pleti, jazyka, politického alebo iného zmýšľania, národného alebo sociálneho pôvodu, majetku, rodu alebo iného postavenia (zdravotné postihnutie; pozn. súdu) alebo z dôvodu oznámenia kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti 1a) (zákon č. 583/2008 Z.z. o prevencii kriminality a inej protispoločenskej činnosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Zákonodarca ustanovuje kritériá, podľa ktorých sa posudzuje oprávnenosť žiadateľov o jednotlivé kompenzácie sociálneho dôsledku ťažkého zdravotného postihnutia, aby sa predišlo jej zneužívaniu neoprávnenými osobami. Kladie základy inštitucionálneho zabezpečenia posudzovania žiadostí a samotného poskytovania peňažných príspevkov, teda zakotvuje jednotlivé oblasti, v ktorých sa sociálne dôsledky ťažkého zdravotného postihnutia kompenzujú, posudkovú činnosť, zisťovane príjmu a majetku, druhy peňažných príspevkov, príslušné orgány a ich pôsobnosť, konanie a povinnosti a zodpovednosť fyzickej osoby vo veciach kompenzácie, preukazu a parkovacieho preukazu. Ako jednu z podmienok na priznanie peňažného príspevku na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia stanovuje nielen limit - nastavenie stropu (výšky) príjmu fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím, nad ktorý už nie je možné objektívne konštatovať, že peňažný príspevok bude náležite plniť svoju esenciálnu kompenzačnú funkciu - prejav ekonomickej a sociálnej politiky štátu (§ 18 ods. 16, 18 v spojení s § 41 ods. 11, 12 zákona č. 447/2008 Z.z.), ale aj limit, do ktorého je štát schopný náklady prefinancovať, v tomto konkrétnom prípade stanovuje maximálne zohľadňovanú sumu z ceny pomôcky a (v závislosti od priemerného mesačného príjmu) aj následnú percentuálnu sadzbu (príloha č. 10). Týmto spôsobom však štát v žiadnom prípade nezasahuje do ochrany a postavenia osôb so zdravotným postihnutím. Práve naopak, preberá na seba pozitívny záväzok vo vzťahu k občanom s ťažkým zdravotným postihnutím, a to v rozsahu, ktorý je prijateľný z hľadiska dlhodobej udržateľnosti, keďže by bolo neúnosné, aby štát na základe univerzálnej a absolútnej solidarity garantoval poskytovanie peňažných príspevkov, prípadne ďalších výhod plynúcich z tohto zákona v absolútne všetkých prípadoch, t.j. systémom „každému a vo všetkom“.

49. Tiež nebolo preukázané, že by správne orgány rozhodujúce o priznaní peňažného príspevku na pomôcky a následne o jeho výške rozhodovali vo veci žalobcu vzhľadom na jeho pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, náboženstvo, politické alebo iné zmýšľanie, národnostný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rod alebo iné postavenie (napríklad zdravotné postihnutie) odlišne, ako rozhodovali o žiadostiach iných žiadateľov o peňažný príspevok tohto typu, ktorí boli vzhľadom na ich ťažké zdravotné postihnutie v identickej situácii (t.j. že by títo iní žiadatelia mali rovnaké zdravotné postihnutie, rovnakú mieru zdravotného postihnutia, rovnaké ekonomické zázemie, poberali rovnaké dávky, mali obdobné sociálne zázemie, vo veci by boli vypracované obdobné odborné posudky a podobne, a na rozdiel od žalobcu im bol priznaný peňažný príspevok na kúpu pomôcky v plnej výške, teda bez finančnej účasti fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím. Najvyšší súd z uvedených dôvodov nemohol prisvedčiť tvrdeniu žalobcu, že v danej veci bolo vo vzťahu k jeho osobe rozhodnuté diskriminačne a tým aj v rozpore s Dohovorom OSN.

50. V súvislosti s námietkou žalobcu, že rozsudok krajského súdu je nedostatočne zdôvodnený, najvyšší súd uvádza, že rozsudok krajského súdu spĺňa nielen zákonné, ale aj ústavné požiadavky kladúce sa na kvalitu odôvodnenia súdneho rozhodnutia (napríklad nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22. októbra 2015, sp. zn. II. ÚS 675/2014-40, prípadne uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z

8. decembra 2010, sp. zn. 4Sžo/12/2010). Z rozsudku je zrejmy stručny priebeh administratívneho konania, stručné zhrnutie napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie argumentov žalobcu a vyjadrenia žalovaného, posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov. Odôvodnenie krajského súdu teda jasne objasňuje skutkový a právny základ rozhodnutia, je z neho zrejmé, z akých dôvodov sa súd stotožnil so záverom, že postup žalovaného správneho orgánu bol zákonný a napadnuté rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom.

51. K ďalším žalobcom uplatneným námietkam majúcim výlučne právno-teoretický charakter bez konkrétneho vzťahu k tu prejednávanej veci najvyšší súd nepovažoval za potrebné sa vyjadriť (napríklad uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky z 19. apríla 2007, sp. zn. II. ÚS 251/04, z 23. júna 2004, sp. zn. III. ÚS 209/04 a iné).

52. Vzhľadom na vyššie uvádzané skutočnosti, najvyšší súd námietky žalobcu uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil ako nedôvodné, keď tieto neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu. Z týchto dôvodov potom najvyšší súd kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

53. O náhrade trov kasačného konania rozhodol najvyšší súd tak, že žalobcovi, ktorý v tomto konaní úspech nemal, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP) a žalovanému ich nepriznal, lebo nebola splnená podmienka výnimočnosti na jeho strane (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 168 veta druhá SSP).

54. Toto rozhodnutie prijal najvyšší súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.